



Kirsten Juul Olsen, Vedbæk Stationsvej 10 (Bryggergården):

Jeg er født i 1937 og voksede op i Jyllinge . Ikke langt herfra kan man stadig se resterne af min fars gamle smedje.

Jeg havde jeg en lykkelig barndom, lærte tæring efter næring, fik mit første arbejde i køkkenet i Hotel Søfryd.

I dag består min kontakt til Jyllinge mest gennem de dejlige, årlige ,velbesøgte sammenkomster for fætre og kusiner på min fars side.

Og det, jeg skal fortælle her, er en helt anden historie. Hvis en generation, som man vist siger, efterhånden er reduceret til 15-20 år, var Jyllinge min første, mens Vedbæk og omegn har dækket alle de efterfølgende, nemlig fra jeg i 1956 kom i huset hos familien Jacq.Olsen på Rungsted Strandvej.

Senere fik familien Hahn-Pedersen på Frydenlundsvej fornøjelsen af mit arbejde i køkkenet, hvor også min veninde Inger Christiansen(senere gift med Snedker-Bent Olsen) var med i huset. Det var vist i denne periode vistnok omkring 1957 jeg mødte min skæbne i form af Per.



Han sad der sammen med Jens Andersen (en af de mange Andersen-brødre,-lad mig her nævne Tonni, Jørgen og Torkild).

Vejen fra kroen var ikke lang til Pers bopæl i krogården, hvor vi flyttede ind efter brylluppet i Jyllinge Kirke i februar 1958. Hundekoldt var her, og vi fik snart en lejlighed i et af de nu mange forsvundne stråtagshuse, nemlig længen på Strandvejen ved siden af Kronborgkiosken. Herfra husker jeg Birkveds, der var landliggere samt de fastboende Bernt (ham med bilerne) og ” Maleren” .

Efter nogle år skaffede Pers fiskerkollega Bent ”Svensker” Jørgensen os omkring 1965 en stuelejlighed i en anden del af det nu forsvundne Vedbæk, nemlig huset på hjørnet af Engvej og Jernbanevej (nu Gøngehusvej og Stationsvej). Blandt beboerne herfra husker jeg William Christensen og Inga.

Vore to børn Claus og Dorrit født 1958 og 1960 havde indtil da måttet affinde sig med vores flytten rundt, men der kom stabilitet over boligforholdene i 1967, da vi flyttede ind, hvor vi har boet lige siden, nemlig i den nogle år før opførte etageejendom ”Bryggerigården”, som især to af byens daværende såkaldte ”matadorer” tømremester Henning Larsen og landsretssagfører Jørgen Berthelsen stod bag.

Dengang havde børn deres mor hjemme om dagen. Således også Claus og Dorrit. Men perioder med dårligt fiskeri samt ”kvinderne ind på arbejdsmarkedet” gjorde det nødvendigt og naturligt, at også jeg måtte se mig om efter noget udenfor huset.

Jeg lærte at skrive på maskine og fik et job på et københavnsk forlag, der imidlertid gik ned. Senere var jeg klinikassistent hos tandlæge Kolte Olsen , først på Strandvejen, senere på Stationsvej i ”Vedbækhus”, i de lokaler, hvor den navnkundige fru Merløe havde haft forretning.

Det var Jette Juul (Hugos datter)der overtalte mig til at søge jobbet hos Postvæsenet, først som vikar, og det var en stor dag, da postmester Hviid omkring 1980 fortalte, at jeg havde fået et opslået varigt job som assistent. De næst 16 år var især postkontoret i Vedbæk mit daglige arbejdssted. Posthuset, der tidligere havde haft lokaler i den gamle station, var flyttet til Stationsvej. Hanne Kaare Andersen, Kirsten Gulddammer og Jette Juul var blandt mine dejlige kolleger.

I 1997 gik jeg på efterløn. Pensionistlivet står der lidt om til sidst.



Fiskerfamilien Olsen

Alle Vedbæk'ere af min generation ved, at Pers efternavn er Juul Olsen, og at jeg var blevet gift ind i en af det gamle Vedbæks store fiskerfamilier. Pers bedstefar Peter Olsens gravsten er vel den største og mest synlige på Vedbæk Kirkegård. Pers far Peter Juul var bror til og partner med Karl Olsen. Per og Hugo lærte allerede kunsten at arbejde sammen som gule



spejdere

Senere var det mange år i hjemmeværnet, og i de to familiers professionelle partnerskab, endda i selskabsformen Vedbæk Fiskeri Aps.

Min stille Per og den lidt højereråbende Hugo var lige så forskellige som deres fædre Peter Juul og Karl, men trods og på grund af forskellighederne gav samarbejdet gode og indbringende arbejdsår.

Hustruerne fra generationen før mig, Marie og Sigrid var helt andre typer. Jeg opfattede dem som stolte "fiskerkoner", hvad ingen vist ville kalde hverken Hugos Kone Inga eller mig.

Jeg elskede at være sammen med Pers familie i den gamle Villa Olesvej 12, hvor Sigrid spredte hygge og glæde, og hvor jeg mødte brødrene, efternøleren Jens og storebroderen, der søgte ud og væk, ?? samt søsteren Lis, som blev en god og nær veninde, der fornylig er død.

Der var meget selskabelighed, faste julefrokoster, traditioner.

Ofte var det "vådt" i mere i én forstand. Jeg husker især med gru en af de årlige ture til Hven i Pers og Hugos båd "Bande-O", hvor der blev gået så kraftigt til den på "Kyrkobakken", at man nok burde have ventet med at tage hjem, da det for alvor blæste op. Per blev på denne tur ramt af et vindstød, der under normale forhold ikke ville have flyttet ham, men denne dag sendte ham i Øresund. På sekunder kunne man se ham flere hundrede meter væk, men han havde lært at svømme, og med den erfarne og rolige Hugo i styrehuset og de mange gode venners armkræfter lykkedes det at hive Per op over den stejle ræling. Pers rolige gemyt syntes upåvirket af begivenhederne. Han var dog ked af, at alle kunne se ham drivvåd og gennemblødt, da han måtte tage turen hjem fra havnen til Stationsvej!! Af deltagerne på denne tur husker jeg Egon Henriksen og ægteparret Guldammer.

Det sociale

Fra mine gamle albums må jeg fremhæve fotoet fra 1963, hvor gymnastikforeningen "De flotte fyre" holdt deres årlige fest på Kystens Perle. De er svære at genkende, de gamle venner og bekendte, som Per hver tirsdag motionerede, spillede håndbold og fik en øl med på den gamle

Vedbæk Skole, men jeg ser dog uden besvær Bente og Åge Hansen, Elli og Finn Landro, Lotte Bude og Jørgen Schmidt. Det er et godt billede fra en god tid. Det skal ses



Af de nære venner er det længere tilbage især billeder af Snedker-Bent og Inger, der gør indtryk.

Vort sociale liv udenfor det arbejds-og familiemæssige har ellers mest sammenhæng med livet i Bryggergården, først og fremmest de skønne mennesker, der har boet-og bor- i vores opgang Stationsvej 10. Hvor var vi heldige dengang i 1967, da vi fik lejligheden. Det er et sted med sammenhold, samarbejde og hjælp, ikke mindst efter at ejendommen for ca 30 år siden blev overtaget af os alle sammen som andelsboligforening.

Tak til alle jer fra nr. 10. Ingen navne bortset fra Martha (Christensen), der blev 101 år gammel.

Jeg ønsker selvfølgelig at blive her, og jeg tror på det trods lidt problemer med min hofte

Livet i Vedbæk som pensionist.

Allerede mens vi arbejdede fik Per og jeg en dejlig nytte-og kolonihave på området, hvor vi i dag har Flintemarkens lejligheder bag stationen. Med opførelsen af boligerne tog vi imod tilbudet om at flytte haven et godt stykke ud ad Gøngehusvej bag Elleslettegård. Det var intet problem. Per havde sin knallert og jeg min cykel.

Nyttehavernes brugere talte mange gamle Vedbæk'ere. Jeg husker især Ani og Jørgen Andersen.

Jeg havde længe haft kig på et lille (sommer)hus i Sønderjylland, og det lykkedes mig heldigvis at overtale Per til at være med til at købe det. Her tilbragte vi i en årrække somrene og mange andre dage.

Per døde i 2002. Det var en svær tid, men jeg husker især gode øjeblikke fra hans sidste to år på Krogholmgård, hvor "pigerne" dér, som han "ville hjem til", tog sig godt af ham.

Jeg har fortsat et aktivt liv. Tiden synes mere knap end nogensinde

Først og fremmest takket være Claus og Dorrit og de to børnebørn.

Men der har været andet.

Vi er nogle gamle enlige, men bestemt ikke ensomme piger. Vi hygger os med spil og snak, men først og fremmest passer vi på hinanden. Med Bente Hansen og Tove?, der begge bor i Flintemarken, har jeg således den daglige telefonlinie. Den gløder hver morgen!



Mine dukker og dukketøjet har fyldt og fylder stadig meget. Resultatet af mit hidtidige arbejde kan ses i lejlighedens dukkeværelse. Jeg har hjulpet og fået inspiration fra mange dejlige og spændende mennesker, bl. a. af Helle Houmann på Olesvej. Og jeg fortsætter, idag mest med mine besøg i museet i Sommerstedsgade i København



Og så er der Bakkehuset. Her mødte jeg Ole Hjelmsø der overtalte mig til at tage den fantastiske tur til Kina. Desværre er også han nu væk.

Mine gøremål i Bakkehuset tager en meget stor del af pladsen i min kalender med det frivillige arbejde, især som formand for Arrangementsudvalget.

Hvor er jeg heldig at der er brug for mig, og at jeg har kræfterne.